

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 29

ยอดเคลื่อนไหวด้วยความรวดเร็วและเงียบ บอกตัวเองว่า บัดนี้เขาจะต้องสวมวิญญาณของผู้ล่าบ้าง แม้ด้วยมือเปล่า ในขณะที่อีกฝ่ายมีจำนวนมากกว่าและมีปืนเป็นอาวุธ

เหตุการณ์ในการยุทธ์ที่โหดร้ายในครั้งสุดท้ายทำให้เขาได้รับบาดเจ็บ หลังจากที่ได้เห็นเพื่อนร่วมเป็นร่วมตายล้มลงกลายเป็นกองเลือดและเนื้อ คนแล้วคนเล่า เขาอนทนทรมานอยู่เป็นวัน ๆ กว่าจะถูกพบและส่งกลับมารักษาพยาบาล อาการทางร่างกายดีขึ้นเป็นลำดับ แต่ว่าสติกลับเลอะเลือนคลุ้มคลั่งอยู่ระยะหนึ่ง เรื่องส่วนตัวเกี่ยวกับครอบครัวได้ไหมประดังรุมเร้าจนเขาแทบจะเป็นบ้าไปจริง ๆ แต่ว่าในที่สุดสติสัมปชัญญะก็ค่อย ๆ คืบกลับมา

เขาเต็มไปด้วยความโศกเศร้าเหนือหนายสิ้นหวังจนไม่อาจจะรับราชการต่อไปได้ เขาถูกปลดออกจากชีวิตทหาร ไม่เหลืออะไรไม่ว่าจะเป็นบ้าน ครอบครัว กระทั่งทรัพย์สินที่เคยมี มันอันตรธานหายไปหมดในระหว่างรักษาอาการเจ็บป่วยอยู่ที่โรงพยาบาล

ในบัดนี้เขาได้ปลุกวิญญาณของการต่อสู้ให้ตื่นขึ้นอีกครั้ง มันเต้นระริกอยู่ในเส้นประสาทของเขา ร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง สายตาคมกล้า สมองฉับไว เขาจะต้องใช้บทเรียนและประสบการณ์ที่เคยมีให้เป็นประโยชน์ จู่โจมอย่างรวดเร็ว บ้าคลั่ง และโหดร้ายเกินกว่าที่อีกฝ่ายจะคาดถึง.....

สายชลถูกปลุกให้สะดุ้งตื่นขึ้นด้วยเสียงร้องอันโหยหวน บอกชัดถึงความตระหนกและเจ็บปวดสุดจะทนทานได้ เสียงนั้นดังกรีดขึ้นในท่ามกลางความมืดและเงียบสงัด สะท้อนสะท้อนอยู่ในความรู้สึกของคนฟัง เธอยกมือปิดหู หัวใจเต้นรัวแรงด้วยความตื่นตกใจ

เงียบ... เธอลดมือลง พยายามเงียหูฟัง แต่ทุกอย่างรอบกายกลับเข้าสู่สภาพเดิมอีกครั้ง เธอเห็นแต่กิ่งก้านใบที่รกรกริมตำมีดของตนไม้ มองสูงขึ้นไป พระจันทร์สีเหลืองนวลปรากฏราไรอยู่เบื้องหลังกิ่งก้านของใบไม้

นี่คงเป็นเวลาครึ่งคืนแล้ว ไม่มีวีแววของยอด แต่ว่าเสียงที่ได้ยินเมื่อครู่ ปลุกเธอจากการหลับไหล จะเป็นความฝันหรืออย่างไรใจเธอยังเต้นโครมคราม แต่เธออาจจะฝันไปก็ได้

“เปรี้ยง...”

สายชลต้องหวีดอุทานและสะดุ้งสุดตัวอีกครั้ง ยกสองมือปิดหู เสียงนั้นระเบิดลั่นขึ้นครั้งหนึ่งก่อนจะส่งเสียงสะท้อนตามมา

“ยอด...” เธอสะดุ้ง “...ถ้าเขาเป็นอะไรไป...เจ้าประคุณเอ๋ยขออย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย...”

ราวกับช้วนดาตาลีหลังจากนั้นที่เธอนั่งร้องไห้อยู่ด้วยความวิตกและหวาดหวั่น แต่ว่าหลังจากนั้นก็เริ่มมีเสียงเคลื่อนไหวดังขึ้นไม่ไกลและใกล้เข้ามาทุกที

เงาร่างทะมึนเคลื่อนมาที่ใต้ต้นไม้ สายชลกลั่นใจขณะเพ่งมอง “คุณสายชล”

เสียงเรียกเคร่งขรึม คนฟังยิ้มได้ทั้งที่ใบหน้าเป็นหน้าตา

“ยอด...”

เธอขานรับอย่างยินดี แก่เส้นเถาวัลย์เส้นแล้วเส้นเล่าออกจากกายอย่างร้อนรน จับกิ่งไม้พยุงตัวให้ลุกขึ้น ความเจ็บ ปวดระบม

และเมื่อยวบทำให้ต้องชะงักหยุดยืนโงนเงนก่อนจะค่อยไต่ลงมา ร่างที่แข็งแรงป็นขึ้นมารับ ไต่ลงไปก่อนแล้วหยุดรับเป็นระยะจนกระทั่งต่างลงมายืนอยู่ที่พื้น

พอดีตัวได้สายชอล์กโผล่เข้ากอดอีกฝ่ายหนึ่งไว้

“ยอด... ยอดไม่เป็นอะไรใช่ไหม”

“ผมปลอดภัย” เขาตอบก่อนจะถามอย่างร้อนรน “คุณกำลังเป็นไข้หรือ”

“คงจะอย่างนั้น แต่ไม่เป็นไรหรอกจะ... แล้วพวกมันล่ะ”

“ตายหมดแล้ว”

เธอเงยบเสียงลงในทันที ชุกนึ่งอยู่กับอกของอีกฝ่ายเงิบๆ

“ไปเถอะ”

เขากระซิบ ถือบินอยู่ในมือข้างหนึ่ง คงจะเป็นเจ้านี่เองที่ลั่นกระสุนแผดเสียงเขย่าประสาทและจุดกระชากชีวิตผู้คนเมื่อครู่ก่อน เธอออกเดินตาม งามเสียงอ่อนอ่อย

“ตายหมดทั้งสามคนเลยหรือ”

“สอง” เขาตอบ “อีกคนหนึ่งคงจะกลับไปก่อน ถ้าเราข้ามันอาจจะพากันกลับมา”

“เห็นหน้าพวกมันไหมจ๊ะ”

“ครับ”

“ใครนะ”

“ผมไม่รู้จ๊ะ”

“ไม่ใช่พีเชษฐนะ”

“ไม่ใช่”

เธอถอนใจ “ดีใจที่ไม่ใช่ แต่ว่าใครกันนะ สงสัยจิงว่าเป็นใครและทำไม...”

ไม่มีคำตอบ ชายหนุ่มโอบอุ้มประคับประคองจนร่างทั้งสองกลับลงมาจากเขาถึงตัวบ้านอีกครั้ง เขายังไม่คลายความระมัดระวังสั่งให้เธอรออยู่ ตัวเองเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วระมัดระวังไปที่รถอีกครั้งเดียวเขาก็กลับมาบอกเธออย่างเคร่งขรึมว่า

“รถใช้ไม่ได้ ยางรั่วหมดทั้งสี่เส้น”

“งั้นเราก็ต้องเดินละซี”

“แข็งใจหน่อยนะครับ”

เธอพยักหน้า ออกเดินแกมวิ่งตามกันมุ่งตรงกลับไปยังไร แต่จะไปไม่ได้ไม่ไกลสายชอล์กต้องชวนเซจนทรุดลงนั่งหอบ ชายหนุ่มทรุดนั่งลงข้างๆ อย่างห้วงใย

“ไปไหนไหม”

เธอแข็งใจพยักหน้า ลูกชิ้นวิ่งต่อ ศีรษะของเธอหนักอึ้ง เนื้อตัวปวดระบมจนทรงกายไว้ไม่ไหว เธอไปไม่ได้ไกลก็ทรุดลงอีกครั้ง ชายหนุ่มวางมือทาบกับใบหน้าอ่อนๆ มันร้อนผ่าวเพราะพิษไข้ เขาโอบอุ้มร่างของเธอขึ้นไว้ในอ้อมแขน พามุ่งไปข้างหน้า

ดวงจันทร์สีเหลืองนวลเกือบเต็มดวงลอยเด่นอยู่ท่ามกลางหมู่ดาว...บนฟ้าเกือบไร้เมฆ อากาศค่อนข้างเย็น แต่ว่าคนทั้งสองกลับมีร่างกายที่ร้อนรุ่ม คนหนึ่งเพราะความเหน็ดเหนื่อย ส่วนอีกคนหนึ่งเพราะพิษไข้

เขายังเกร็งแขนโอบอุ้มเธอพาเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว สายชอล์กอดโรจอ่อนแอมมาเป็นเวลานาน นับจากตาเริ่มเจ็บและตายจากไป เธอได้พบกับเรื่องกระทบกระเทือนจิตใจหลายเรื่องต่อเนื่องกัน ครั้นร่างกายได้รับการตรากตรำทรมานในครั้งนี่ เธอจึงถึงกับทรุดจนลุกไม่ได้

ดวงจันทร์คล้อยลงเรื่อยๆ ในที่สุดชายหนุ่มก็หมายตาได้เพิงพัก

เล็ก ๆ แห่งหนึ่ง แม้มันไม่ใกล้บ้านไร่ แต่ก็ไกลจากที่เกิดเหตุมากพอควร

เหมื่อเป็ยกซุ่มทั้งตัวและไหลลงมาตามใบหน้า เขาเร่งฝีเท้า ในที่สุดก็มาถึง เฝ้านั้นสร้างด้วยไม้ไผ่ มีหลังคามุงจาก ข้างใน มีแคร่ไม้เล็ก ๆ ขนาดพอนอนได้ เขาวางร่างของเธอลงอย่างเบาเมื่อ สายชลปรือตาขึ้นมอง ยันกายขึ้นนั่งอย่างยากลำบาก

“เรามากันไกลมากแล้วใช้ใหม่จะ ยอดเป็นยังงัยบ้าง เจ็บแผล มากไหม”

“ผมไม่เป็นไร” เขาตอบเสียงอ่อน เกลี่ยปลายนิ้วไล่ปอยผม ที่ยุ่งเหยิงของเธอให้ลู่ไปด้านหลัง ดวงตาเคร่งขรึมมองดูเธอด้วยความ กังวลห่วงใย “ผมจะวิ่งไปที่บ้าน แล้วจะเอารถกลับมารับคุณ”

“แต่ถ้าพี่เชษฐเห็นล่ะ เขาอาจจะฆ่ายอด”

“ผมจะแอบไปพบคุณไหม”

สายชลถอนใจ “หนีเอาตัวรอดไปก่อนเถอะยอด ทั้งฉันไว้ที่นี้ พรุ่งนี้พี่เชษฐก็ต้องพบ เขาไม่ทำอะไรฉันหรอก”

“ไม่ได้ พวกนั้นอาจมาก่อนคุณเชษฐ”

“ฉันอยากให้ออดหนีไป”

“ไม่ครับ คุณสายชล ผมไม่หนี” อีกฝ่ายยืนยันหนักแน่น ก่อนที่จะขยับตัว “อย่าออกไปเป็นเป้าสายตานะ พวกมันคงไม่คิดว่า เราจะหยุดที่นี่ ผมจะกลับมาให้เร็วที่สุด”

“ระวังตัวด้วยนะ”

“ผมจะรีบกลับมา”

อ้อมแขนเขาโอบกระชับพร้อมกับริมฝีปากประทับลงที่หน้าผาก ดวงตาอ่อนขรึมห่วงกังวลจับมองเธอ แม้เมื่อเจ้าตัวถอยไปยืนอยู่ที่ประตู ก่อนที่จะผละจากไปอย่างตัดใจ

สายชลมองตาม ครู่หนึ่งจึงทอดกายลงนอน หนาวจนสะท้านทำ ให้ต้องขดร่างเบียดกับข้างฝา อากาศเย็นจัด ไม้ว้ายกรีดผ่านช่องโหว่ เล็ก ๆ เข้ามา หญิงสาวหลับตาด้วยความอ่อนเพลีย

สุนัขใหญ่ซึ่งถูกปล่อยไว้กลับไม่ส่งเสียงขณะที่ชายหนุ่มแฝงตัว เข้าไปใกล้ตัวบ้าน เครื่องปั่นไฟอยู่ในระหว่างหยุดทำงาน ทิวบริเวณ จึงถูกปกคลุมด้วยความมืด มีแสงไฟสลัวอยู่เพียงบางที่ เป็นไฟจาก แบตเตอรี่และตะเกียง

เขามองขึ้นไปยังชั้นบนของตัวบ้าน เห็นบานหน้าต่างบางแห่ง เปิดแง้มไว้ จึงสำรวจหาทางขึ้นซึ่งไม่เป็นเป้าสายตาจนเกินไป ครั้น พบก็โหนตัวปีนป่ายขึ้นไปอย่างรวดเร็ว

เป็นครู่ เขาจึงแทรกผ่านหน้าต่างชั้นบนเข้ามาอยู่ข้างในตัวบ้าน มันเป็นห้องกลางที่มีมืดและว่าง ย่องอย่างเงียบกริบระมัดระวัง แม้กระนั้น ก็มีหลายครั้งที่เกิดเสียงกุกกัก ชายหนุ่มมองหาประตูห้องที่คิดว่า น่าจะเป็นของชไมพร เขาเคยเห็นเธอจากข้างล่าง อาศัยการจำแนก ทิศทาง ในที่สุดเขาก็พบ

ลองขยับ... มันติดกลอน

เขามองขึ้นไปยังช่องระบายอากาศเหนือบานประตูซึ่งกรูอยู่ด้วย ตาข่ายมุ้งลวด ใช้เก้าอี้ตัวหนึ่งต่อขาปีนขึ้นไปเลาะมันออก ก่อนจะ ลอดส่วนบนผ่านเข้าไปถอดกลอนแล้วกลับลงมายืนที่พื้นอีกครั้ง คราวนี้ สามารถเปิดประตูเข้าไปได้โดยง่าย

ชายหนุ่มย่องเข้าไปอย่างเงียบเชียบ ไม่ลืมหึงเก้าอี้และชั้นส่วนมุ้ง ลวดแอบเก็บไว้ด้วย

ชไมพรนอนหลับอยู่บนเตียง ผวาตื่นเมื่อมือใหญ่ที่แข็งแกร่งข้าง หนึ่งปิดลงที่ปาก ส่วนอีกข้างหนึ่งยึดแขนไว้ไม่ให้ดิ้น เธอเบิกตา

กว้างอย่างตื่นตระหนก หากแล้วก็เปลี่ยนเป็นแปลกใจเมื่อเห็นใบหน้า
คมเข้มขรึมๆ ที่คุ้นเคยลอยอยู่ใกล้ๆ

เขาทำสัญญาให้เจียบ เมื่อเธอพยักหน้าจึงปล่อยมือ
“อะไรกันยอด มาทำอะไรที่นี่ เกิดอะไรขึ้น..!”

ยังไม่ทันที่เขาจะตอบ ประตูห้องก็ถูกเตะเปิดกว้างออก ร่างสูง
บึกบึนยืนอยู่ที่นั่นพร้อมกับปืนในมือเล็งมาอย่างแน่วแน่

“ฉันควรจะยิงก่อนแล้วค่อยถาม” เซษฐ์คำราม ดวงตาเป็น
ประกายวาววามด้วยความชิงชัง “แกมาทำอะไรที่นี่”

ยอดอึ้ง ขณะที่ชไมพรลนลานร้องห้าม
“พี่เซษฐ์ อย่ายิงนะคะ”

เซษฐ์ก้าวเข้ามาช้าๆ ปืนเล็งแน่วแน่พร้อมที่จะลั่นไก

“แกมาทำไม” เขากระซอกเสียงถาม

ยอดลุกขึ้นยืน เสียงตอบเคียดขรึม

“ผมมาขอความช่วยเหลือ”

“ขอความช่วยเหลือ...” ฝ่ายนั้นกระแทกเสียงอย่างเยาะหยัน

“จากชไมพร ในห้องบนเตียงนอนนี่นะหรือ”

อีกฝ่ายหนึ่งนิ่ง ชไมพรผุดลุกขึ้น หนีไปที่ตะเกียงลานซึ่งตั้งอยู่
ที่มุมห้อง เร่งแสงรีบหนีให้จ้ำจี้

คนทั้งสองต้องตะลึงเมื่อเห็นสภาพของอีกฝ่าย เสื้อผ้าสกปรก
ขาดวิน หน้าตาเนื้อตัวมอมแมมเต็มไปด้วยรอยขีดข่วนและคราบเลือด
ใต้แขนเสื้อที่ถูกฉีกขาดออกไป มีแผลที่ถูกพันไว้ด้วยเศษผ้าขาดๆ
อย่างง่าย ๆ รอยเลือดสีคล้ำเกรอะกรังปรากฏให้เห็น

ชไมพรอุทานออกมา ขณะที่เซษฐ์ถามอย่างร้อนรน

“เกิดอะไรขึ้น... สายชลล่ะ”

“คุณสายชลไม่สบาย เราถูกลอบทำร้าย...”

“สายชล อยู่ที่ไหน”

“ในไร่”

เซษฐ์ปราดถึงตัวอีกฝ่าย จุดกระซอกอย่างร้อนรน

“ไป... พาไปเดี๋ยวนี้”

ไก่เริ่มจะขันเมื่อสายชลได้ยินเสียงรถวิ่งมาจอดใกล้ๆ เธอปรือตา
มอง ท้องฟ้ายังมีมืด

อีกครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงเปิดปิดประตูรถ เสียงฝีเท้า แล้วเงาร่างสูง
ใหญ่ของใครคนหนึ่งก็ปรากฏขึ้นพร้อมกับแสงจากไฟฉาย

“ยอด...” เธอเผยอยิ้มซัดเซียว

เจ้าของร่างเซ้งกึ่งหนึ่งงันก่อนจะค่อยๆ ก้าวเข้ามา ร่างเล็กดูอ่อน
อืดโรย เสื้อขาดเป็นริ้ว ผมยุ่งเหยิง ริมฝีปากซีดแห้งผาก ตามใบหน้า
มือ และแขน เต็มไปด้วยริ้วรอยและคราบเลือด เขาปิดไฟฉาย

“ไม่ใช่ยอดหรอก นี่พี่เซษฐ์เอง”

เสียงบอกอ่อนโยน แต่ว่าคนฟังถึงกับผงะ ดวงตาที่เขม่นมอง
บอกความหวาดหวั่น

มือใหญ่แตะลงที่หน้าผาก ลูบไปตามใบหน้า แล้วแขนแข็งแรง
ก็สอดประคองร่างเธอไว้

“อย่าคะ...”

“อย่างกลัวไปเลย พี่ไม่ทำอะไรชลหรอก พี่จะมาช่วยเธอ”

เสียงเขาอ่อนโยนเช่นเดียวกับสัมผัสที่มันคง สายชลมองอย่าง
ไม่แน่ใจ แต่ก็โอนอ่อนยอมให้อุ้มแต่โดยดี.....